

direkte Skat med stigende Skala, som rammer Skatteevnen der, hvor den ligger, og ikke som nu, hvor Skatten oftest rammer i omvendt Forhold. Men ud fra dette vort Princip byde vi ethvert Toldlovsforslag velkommen. Selv om vi ikke med Begejstring kunne hilse det, og selv om vi maa underkaste det en Kritik, saa allerede dette, at det fremsættes, og der ved gives Lejlighed til at komme ind paa Spørgsmaalet — allerede dette, siger jeg, hilse vi med Glæde, og vi skyldte ogsaa Regeringen Tak for, at dette Forslag er fremsat. Man er fra alle Sider enig om — saaledes synes det mig under alle Omstændigheder —, at vor nu snart 43 Aar gamle Toldlov er saa forældet paa alle Omraader, at den trænger til en Afløsning. Ja, det er ikke alene i dette Øjeblik, at man er enig om det, ikke blot i det nærværende Aar 1906. Læser man Rigsdagens Behandling af dette Spørgsmaal, kan man finde akkurat de samme Udtalelser om, at man fra alle Sider er enig om, at Toldloven er forældet. Det kan man allerede finde for 20 Aar siden, først og midt i Firserne. Det synes dog, at denne Enighed paa dette ene Punkt ikke har været tilstrækkelig til at gøre det af med den gamle, forældede Toldlov. Der er gjort mange Forsøg derpaa. Det sidste var i 1897, efter at Toldkommissionen havde afgivet sit ganske fortrinlige Arbejde, Kommissionsbetænkningen, der med de mange, værdifulde Oplysninger var indsendt til Rigsdagen. Behandlingen strakte sig den Gang fra 1897 til 1900. Siden da er der ikke blevet gjort noget Forsøg, og det Forsøg, der gjordes den Gang, strandede paa Landstingets Modstand. Ganske vist var det, som man endes om, ikke noget Ideal. Man kan vel give den ærede Ordfører Ret i, at man ikke under de nuværende Forhold kan forudsætte, at det vil lykkes at føre en Toldlov ud i Livet, der fra nogen som helst Side kan betegnes med Udtrykket ideal. Men Forsøget den Gang betød dog paa mange Omraader en Nedsættelse, særlig ogsaa af Finanstolden. Det gav nogen Nedsættelse ogsaa af Beskyttelsestolden og tog fornødent Hensyn til de fremsatte Oplysninger, der i Tinget og Udvalget vare givne fra de forskellige Industrier og Haandværk. Men, som sagt, Forsøget strandede paa Landstingets absolutte Modstand.

Nu ser det jo ud, som om der hos Regeringen er den Opfattelse, at denne Modstand ikke mere er saa stejl og stærk

som tidligere. Jeg antager, at der har gjort sig en saadan Opfattelse gældende i Regeringen, uden at jeg dog gaar ud fra, at der har fundet nogen som helst Forhandling Sted derom. Der var jo i og for sig ikke noget at sige til, hvis man paa denne Maade havde troet at kunne bane Vej for et Lovforslag, at man ventede med Fremsættelsen, til der gennem en saadan Forhandling var skabt Mulighed for Forslagets Gennemførelse, altsaa gennem en Fastslaaen af visse Principper. Nu maa Regeringen jo altsaa mene, enten at Modstanden ikke er saa stærk, eller at den selv er betydelig stærkere end den daværende Regering, og jeg er tilbøjelig til at hælde til den sidste Opfattelse. Jeg tror, at den nuværende Regering er langt stærkere end den Højreregering, vi havde, da vi sidst forhandlede Toldlovsforslaget. Om nu Regeringen vil vise den fornødne Styrke overfor dem, der ere Modstandere og ville være Modstandere af ethvert Toldlovsforslag, det bliver jo en anden Sag, det ville vi faa at se.

Selve Forslaget har jo allerede været Genstand for en stærk Kritik, og til Trods for flere gode Sider ved Forslaget mener jeg ogsaa, som jeg alt har sagt i min Indledning, at Forslaget fortjener Kritik. Det maa nemlig erindres, at det er en Venstregøring, som her forelægger Toldlovsforslaget. Det er første Gang, det sker her i vort parlamentariske Liv, saa vidt jeg ved. Den korte Venstregøring, vi havde første Gang, havde ikke Lejlighed til at forelægge noget Toldlovsforslag. Det er altsaa første Gang, siger jeg, at en Venstregøring forelægger et Toldlovsforslag, og saa kunde man efter min Formening forlange stærkere Nedgang i de uretfærdige indirekte Skatter, end det foreliggende Toldlovsforslag byder paa. Man kunde kræve det i Henhold til Venstres hele Historie, man kunde kræve det i Henhold til Venstres Programpunkter, og man kunde kræve det i Henhold til Udtalelser af Venstres betydeligste Mænd her i Salen og andetsteds.

Med Hensyn til saadanne Forbrugsartikler, som ere blevne daglige Livsfornødenheder for den almindelige Befolkning: Kaffe, Te, Ris, Sago, Kakao og en hel Række andre — den sidste Artikel forbruges desværre ikke saa meget endnu, som ønskeligt var, men ifølge Toldintraderne er Forbruget deraf dog i stærkt Tiltagende — med Hensyn altsaa til alle disse Artikler, som ikke kunne produceres til Salg her i Landet, skulde man fornene,